

Qui m'havia de dir que l'inici de la meva fi seria el dia del meu desè aniversari?

Recordo haver tingut un malson; estar asseguda al meu llit respirant feixugament amb un osset de peluix entre les mans, la meva ment lluitant per recordar què m'havia espantat tant. La meva habitació era completament fosca, cap raig de llum podia traspasar les opaques persianes que abaixava cada nit abans d'anar a dormir. No sé agafar el son si al meu voltant no és tot completament negre. Vaig sortir del llit i em disponia a recórrer el passadís que em duria fins a la cuina-menjador per saludar la meva mare quan vaig recordar la data. Avui era el 13 de gener. Avui era el meu aniversari.

Deu anys no semblen gran cosa, però per mi eren i són suficients. No va ser un bon dia, però tampoc va ser dolent. La meva mare no va aconseguir permís per sortir abans de la feina, però almenys ho va intentar; els meus companys de classe no em van felicitar, però tampoc em van molestar, i a l'aula de dibuix on vaig després d'escola, l'única habitació en tota la ciutat dins la qual em sento realment acollida, la Laia, una noia de vint-i-pocs anys que ens fa de professora a mi i a dos nois més, no em va comprar cap pastís ni em va fer bufar espelmes, però sí que em va xiuxiuejar a l'orella “conec algú que avui és un any més gran”. No podia demanar més.

Com cada 13 de gener a la nit, l'asfalt estava cobert per una fina capa de neu que brillava ataronjada sota l'únic fanal, parpallejant, que hi ha al meu carrer. És un carrer llarg i estret, el de casa meva, envoltat d'edificis que s'estiren cap als núvols de tempesta com torturades mans sortint de l'Infern obrint-se pas fins arribar al Cel. No m'agradava tornar tard i sola a casa, especialment a l'hivern, quan els dies s'escurcen i a dos quarts de vuit, l'hora en què sortia de dibuix, la ciutat ja dorm sota una feixuga manta de negre vellut. Vaig inspirar profundament i, agafant amb força les nanses de la massa vella i gastada maleta que faig servir per anar a l'escola, vaig començar la meva odissea entre les imagiràries ombres enganyoses i esgarriñosos sorolls, que saps que no existeixen de debò però no pots evitar témer.

Si les meves cames fossin més llargues, si els meus peus s'haguessin mogut més ràpid, si no m'hagués aturat a cada moviment per comprovar si hi havia algú; llavors res no hauria passat. Però només faig metre trenta, notava les cames feixugues pel cansament i la por, i la meva insaciable i malaltissa curiositat, barrejada amb la paranoia que algú -o calguna cosa- em seguia; van ser la meva perdició. Gairebé havia arribat a la seguretat del meu portal, gairebé podia respirar tranquil·la rient-me de mi mateixa per ser tan covarda, quan una alteració del mortal silenci va fer que em girés d'una revolada per encarar-me als milers de monstres terrorífics que creava la meva desenfrenada imaginació. Només la buidor em va tornar la mirada, estava sola en una nit sense lluna ni estels. Vaig repassar amb la vista els cinquanta metres de carrer que havia recorregut fins ara, però l'únic que vaig veure va ser un gat negre que fugia espantat. Segurament havia sentit els batecs del meu cor, vaig pensar, em ressonaven tan fort a les orelles que fins i tot creia possible que fossin el que l'havia espantat. Més tranquil·la, em vaig tornar a girar cap a el meu portal. I ella estava allà.

Era una nena petita, de no més que cinc anys. Portava una llarga camisa de dormir blanca que només li deixava al descobert uns petits peus i mans, a part de la cara. La cara era blanca i rodona, emmarcada per uns cabells d'or; no reflectia cap emoció, sentiment ni pensament. Una esgarrifança em va recórrer l'espina quan dos ulls del color de la fusta de cirerer van traspasar-me fins arribar a la part més obscura i profunda del meu ésser. Vam estar uns instants totes dues quietes, ella llegint-me els pensaments, plans i temors ocults, i jo massa absorta sota el domini de la seva mirada per poder-me bellugar. Vaig sentir una veu dins el meu cap, clara com un punyal tallant la nit. Era la seva?

-Qui t'havia de dir que el principi de la teva fi seria el dia del teu desè aniversari.

De sobte, la nena va somriure. Podria dir que era un somriure innocent, pur, tranquil·litzador. Podria dir que la Lluna va deixar de girar al voltant de la Terra per un instant, només per contemplar la seva bellesa celestial. Podria dir tantes coses, podria usar tantes comparacions i adjectius. Però no seria veritat. La nena va somriure. El món es va aturar perquè estava massa aterroritzat per moure's un centímetre més. El temps es va descomptar de l'espant que significava presenciar tal infernal horror. Jo no vaig sentir por. Jo ja no vaig sentir res. Només em vaig preguntar com podien unes dents tan llargues i punxegudes cabre dins la seva boca de mida de cigró; i de què s'alimentava, ja que aquella substància d'aparceña llefiscosa que recobria la seva dentadura realment semblaven restes humanes.

En aquell moment, una estranya escalfor va recórrer tot el meu cos, com si enlloc de sang ara em passés foc per les venes. No sé com, vaig ser conscient que el color em desapareixia de la pell i que els cabells se'm tornaven negres com el carbó. També vaig saber que els meus ulls passaven de ser marró xocolata a fusta cirerer, com els seus. Vaig conèixer per fi les meves pors més profundes, i vaig ser capaç d'ordenar i avaluar els meus pensaments com mai havia pogut fer abans.

-Ara ho entens tot, veritat?- em va preguntar.

Vaig assentir. Em sembla que fins i tot entenia més del que ella volia.

-No et val la pena, ja ho saps. Seguir vivint.

Vaig negar amb el cap. Tenia raó.

-Ara que ets com jo, tot serà molt diferent. La vida és més fàcil per als meus... els nostres.

Vaig tornar a negar. És veritat que era com ella, però no completament. Faltava una cosa. Li vaig clavar la mirada, i em va envair un sentiment de satisfacció en llegir desconcert a les seves pupil·les de gat. Vaig somriure, ara tenia les seves mateixes dents.

-Les meves encara són blanques, veus?- vaig comentar com si res, assenyant-les.

Va semblar alleujada d'entendre la meva anterior reacció.

-Només té gana- va murmurar més per ella mateixa que perquè jo ho sentís. Parlant més fort, va afegir-. Vine, que ho solucionarem.

Es disponia a moure's cap a la sortida del carrer quan em vaig posar al seu davant, aturant-la.

-També hi ha una altra cosa- el somriure se'm va eixamplar -. Hi ha alguna raó per què els teus cabells siguin rossos i els meus no?

No em calia veure el seu rostre descol·locat per saber la resposta. De fet, no m'hauria calgut ni fer la pregunta, car el motiu era realment òbvi.

-Mai he respectat l'autoritat, saps?- la vaig informar.

Abans de poder veure com reaccionava a aquesta clara confrontació, vaig saltar endavant i vaig clavar-li les dents al braç, arrencant-lo de l'articulació. Ella va arronsar els llavis enseyant les genives i grunyint com un gos salvatge, a punt per defensar-se si la tornava a atacar. Però aquesta no era la meva idea. Jo tenia temps. Observava els seus moviments mastegant la tendra carn del meu petit premi mentre notava com els cabells se'm tornaven blancs com la neu, segurament com a efecte secundari del canivalisme. Sempre he pensat que s'ha de tenir una ètica i moral lamentables per poder alimentar-te de la teva pròpia espècie. Però en aquell moment m'era igual, tot m'era igual. En volia més. Tenia un pla.

Ella marxaria, i jo la seguiria. Presenciaria pacientment com s'anava debilitant, privant-la de l'alimentació i repòs que ara més que mai necessitava i, quan ja no li quedessin ni les mínimes forces, acabaria amb ella. Tal com si jo fos un dragó de komodo, animal que sempre m'ha fascinat.

Un cop ella morta, tot es va trencar. La bogeria va envair aquell cos de deu anys ara fortificat, va destrossar aquella jove ment que tot just es començava a adaptar al seu nou, recent i distorsionat motlle, i em vaig posar a riure. Amb un cadàver als meus peus, vaig riure com no havia rigut mai en ma vida. Vaig fer petar les llargues, punxegudes i ara rosades dents, i vaig perdre la noció del temps. Vaig decidir qui seria la meva pròxima víctima, un cos petit com el d'aquella nena no havia aconseguit saciar la meva fam.

Ara acabo de tenir un malson; estic asseguda al meu llit respirant feixugament, com el dia en què va començar tot. La diferència és que el que tinc entre les mans no és un osset de peluix, sinó un ganivet de cuina que fa més d'un pam. I la meva ment no lluita per recordar què l'ha espantat tant, s'esforça per oblidar-ho, ja en té prou amb el present. La meva habitació continua completament fosca, cap raig de llum traspasa les opaques persianes que abaixava cada nit abans d'anar a dormir. No sabia dormir amb claror, ara no crec que mai més torni a dormir. Surto del llit i em dispo a recórrer el passadís que em durà fins a la cuina-menjador per acomiadar-me de la meva mare. Recorro l'encara impecable serra del ganivet amb la llengua. Somric.

Qui m'havia de dir que l'inici de la meva fi seria el dia del meu desè aniversari?